

Datum van inontvangstneming : 19/02/2019

Zaak C-788/18

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

14 december 2018

Verwijzende rechter:

Commissione tributaria provinciale di Parma (Italië)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

15 oktober 2018

Verzoekende partijen:

Stanleyparma Sas

Stanleybet Malta Ltd

Verwerende partij:

Agenzia delle Dogane e dei Monopoli UM Emilia Romagna – SOT
Parma

Voorwerp van het hoofdgeding

Beroep tegen een naheffingsaanslag waarbij de Agenzia delle Dogane e dei Monopoli (agentschap douane en staatsmonopolies, Italië) heeft vastgesteld dat een datatransmissiecentrum te Parma, als „beheerder” van de inzameling van weddenschappen voor rekening van Stanleybet Malta Ltd., aan de belasting op weddenschappen en kansspelen is onderworpen, en dat Stanleybet Malta, als de entiteit voor rekening waarvan deze inzameling van weddenschappen wordt beheerd, hoofdelijk met eerstgenoemde gehouden is tot voldoening van deze belasting.

Voorwerp en rechtsgrondslag van het prejudiciële verzoek

De vraag of de nationale regeling inzake de onderwerping aan de belasting op weddenschappen en kansspelen van nationale tussenpersonen die spelgegevens

doorgeven voor rekening van in een andere lidstaat van de Europese Unie gevestigde exploitanten van weddenschappen (bookmakers) die geen concessie hebben, in strijd is met de beginselen van vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten, gelijke behandeling en non-discriminatie, zoals uitgelegd in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie op het gebied van kansspelen en weddenschappen en belastingdiscriminatie, tevens rekening houdend met de beoordeling van een dergelijke regeling door de Italiaanse Corte Costituzionale (Italiaans grondwettelijk hof).

Artikel 267, tweede alinea, VWEU

Prejudiciële vragen

1) Moeten de artikelen 56, 57 en 52 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, de rechtspraak van het Hof van Justitie op het gebied van kansspelen en weddenschappen, in het bijzonder de arresten ██████████ (zaak C-243/01), ██████████ (zaak C-338/04), ██████████ (gevoegde zaken C-72/10 en C-77/10), en ██████████ (zaak C-375/14), en op het gebied van belastingdiscriminatie, in het bijzonder de arresten ██████████ (zaak C-42/02), Commissie/Spanje (zaak C-153/08), en ██████████ (gevoegde zaken C-344/13 en C-367/13), en de Unierechtelijke beginselen van gelijke behandeling en non-discriminatie, mede in het licht van het arrest van de Corte Costituzionale van 23 januari 2018, aldus worden uitgelegd dat zij in de weg staan aan een nationale regeling als de Italiaanse regeling in het hoofdgeding, volgens welke nationale tussenpersonen die spelgegevens doorgeven voor rekening van in een andere lidstaat van de Europese Unie gevestigde exploitanten van weddenschappen, inzonderheid met de kenmerken van de vennootschap Stanleybet Malta Ltd, en eventueel de exploitanten van weddenschappen zelf hoofdelijk met hun nationale tussenpersonen, onderworpen zijn aan de belasting op weddenschappen en kansspelen als bedoeld in de artikelen 1 tot en met 3 van decreto legislativo nr. 504 van 23 december 1998, zoals gewijzigd bij artikel 1, lid 66, onder b), van de Legge di Stabilità 2011?

2) Moeten de artikelen 56, 57 en 52 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, de rechtspraak van het Hof van Justitie op het gebied van kansspelen en weddenschappen, in het bijzonder de arresten ██████████ (zaak C-243/01), ██████████ (zaak C-338/04), ██████████ (gevoegde zaken C-72/10 en C-77/10), en ██████████ (zaak C-375/14), en op het gebied van belastingdiscriminatie, in het bijzonder de arresten ██████████ (zaak C-42/02), Commissie/Spanje (zaak C-153/08), en ██████████ (gevoegde zaken C-344/13 en C-367/13), en de Unierechtelijke beginselen van gelijke behandeling en non-discriminatie, mede in het licht van het arrest van de Corte Costituzionale van 23 januari 2018, aldus worden uitgelegd dat zij in de weg staan aan een nationale regeling als de Italiaanse regeling in het hoofdgeding, volgens welke alleen nationale tussenpersonen die spelgegevens doorgeven voor rekening van in een andere lidstaat van de Europese Unie gevestigde exploitanten van

weddenschappen, inzonderheid met de kenmerken van de vennootschap Stanleybet Malta Ltd, onderworpen zijn aan de belasting op weddenschappen en kansspelen als bedoeld in de artikelen 1 tot en met 3 van decreto legislativo nr. 504 van 23 december 1998, zoals gewijzigd bij artikel 1, lid 66, onder b), van de Legge di Stabilità 2011, en niet tevens nationale tussenpersonen die spelgegevens doorgeven voor rekening van exploitanten van weddenschappen met een door de staat verleende concessie die dezelfde activiteit verrichten?

3) Verzetten de artikelen 52, 56 e. v. van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, de rechtspraak van het Hof van Justitie op het gebied van kansspelen en weddenschappen en de beginselen van gelijke behandeling en non-discriminatie zich, mede in het licht van het arrest van de Corte Costituzionale van 23 januari 2018, tegen een nationale regeling als de Italiaanse regeling in artikel 1, lid 644, onder g), van wet nr. 190/2014, volgens welke nationale tussenpersonen die spelgegevens doorgeven voor rekening van in een andere lidstaat van de Europese Unie gevestigde exploitanten van weddenschappen, inzonderheid met de kenmerken van de vennootschap Stanleybet Malta Ltd, en eventueel de exploitanten van weddenschappen zelf hoofdelijk met hun nationale tussenpersonen, gehouden zijn tot betaling van de belasting op weddenschappen en kansspelen als bedoeld in decreto legislativo nr. 504/1998 over een forfaitaire belastinggrondslag ten bedrage van drie maal het gemiddelde bedrag dat wordt ingezameld in de provincie waar de inrichting of het inzamelpunt zich bevindt, zoals afgeleid uit de gegevens die de nationale totalisator heeft geregistreerd voor het belastingtijdvak voorafgaand aan het betrokken belastingtijdvak?

Aangevoerde bepalingen van Unierecht

Artikelen 49, 52, 56 en 57 VWEU – vrij verrichten van diensten en vrijheid van vestiging

Beginselen van gelijke behandeling en non-discriminatie, met name op het gebied van belastingen

De uitlegging van de voornoemde beginselen in de arresten van het Hof die in de bovenstaande prejudiciële vragen zijn vermeld.

Aangevoerde bepalingen van nationaal recht

A) Bepalingen betreffende de eerste en tweede prejudiciële vraag

Decreto legislativo del 23 dicembre 1998, n. 504, recante Riordino dell'imposta unica sui concorsi pronostici e sulle scommesse a norma dell'articolo 1, comma 2, della legge 3 agosto 1998, n. 288 (wetsbesluit nr. 504 van 23 december 1998 houdende herschikking van de belasting op kansspelen en weddenschappen overeenkomstig artikel 1, lid 2, van wet nr. 288 van 3 augustus 1998; hierna: „belasting op weddenschappen”).

- artikel 1: „[De belasting] is verschuldigd voor elk type kansspel en weddenschap in verband met elk evenement, ook indien dat in het buitenland plaatsvindt [...]”
- artikel 3: „1 Aan de belasting op weddenschappen is onderworpen eenieder die, ook met een concessie, kansspelen en weddenschappen beheert.”

Decreto del Ministero dell’Economia e delle Finanze del 1° marzo 2006, recante Norme concernenti la disciplina delle scommesse a quota fissa su eventi sportivi diversi dalle corse dei cavalli e su eventi non sportivi da adottare ai sensi dell’articolo 1, comma 286, della legge 30 dicembre 2004, n. 311 (besluit van het Ministerie van Economie en Financiën van 1 maart 2006 houdende de overeenkomstig artikel 1, lid 286, van wet nr. 311 van 30 december 2004 vast te stellen regelgeving inzake weddenschappen tegen vaste notering op andere sportevenementen dan paardenrennen en op niet-sportieve evenementen).

- artikel 16: „[...] de concessiehouder betaalt de bedragen die verschuldigd zijn op grond van de belasting op weddenschappen”.

Legge del 13 dicembre 2010, n. 220 recante Disposizioni per la formazione del bilancio annuale e pluriennale dello Stato (legge di stabilità 2011) [wet nr. 220 van 13 december 2010 betreffende bepalingen voor het opstellen van de jaarlijkse en meerjarenbegroting van de Staat (stabiliteitswet van 2011)]

- artikel 1, lid 66:

„a) Artikel 1 van decreto legislativo nr. 504 van 23 december 1998 wordt aldus uitgelegd dat de belasting [...] hoe dan ook verschuldigd is, ook indien de inzet van het spel, ook op afstand, wordt ingezameld ondanks het feit dat een geldige concessie ontbreekt [...];

b) Artikel 3 van decreto legislativo nr. 504 van 23 december 1998 wordt aldus uitgelegd dat eenieder die, ook zonder [...] concessie [...], op eender welke wijze, ook met behulp van telematica, voor zichzelf of voor rekening van derden, zelfs indien in het buitenland gevestigd, enig kansspel of enige weddenschap beheert, als belastingplichtige wordt aangemerkt. Indien de activiteit voor rekening van derden wordt verricht, is degene voor wiens rekening de activiteit wordt verricht hoofdelijk gehouden tot voldoening van de belasting [...]”

De onderwerping aan de belasting van datatransmissiecentra die aan bookmakers zonder concessie verbonden zijn, wordt overeenkomstig artikel 1, lid 64, van wet nr. 220/2010, de doelstelling nagestreefd dat „[...] doeltreffender en doelmatiger wordt opgetreden tegen [kans]spelen die niet in de vorm, op de wijze en onder de voorwaarden van legale en veilige [kans]spelen worden beheerd en uitgeoefend, in het licht van het staatsmonopolie op het gebied van kansspelen [...], de openbare orde, de bestrijding van deelname van minderjarigen aan kansspelen en van infiltratie van de georganiseerde misdaad in de kansspelsector, waardoor tevens wordt gegarandeerd dat het beginsel van fiscale eerlijkheid in de

kansspelensector doeltreffender is en ten opzichte van belastingontwijking- en ontduiking een grotere belastinggrondslag en meer inkomsten kunnen worden gegenereerd.”

Decreto del Presidente della Repubblica 29.09.1973, n. 600, recante Disposizioni comuni in materia di accertamento delle imposte sui redditi (presidentieel decreet nr. 600 van 29 september 1973 houdende gemeenschappelijke bepalingen inzake de heffing van inkomstenbelasting)

- artikel 64

„Eenieder die op grond van de wet verplicht is om in de plaats van andere personen belastingen te betalen wegens feiten of situaties die deze personen betreffen, ook bij wijze van vooruitbetaling, moet de betaalde bedragen op hen verhalen, tenzij uitdrukkelijk anders is bepaald.

Hij heeft de mogelijkheid om aan de procedure van vaststelling van de belastingschuld deel te nemen.

Eenieder die op grond van de wet wegens feiten of situaties die uitsluitend op anderen betrekking hebben, samen met deze anderen gehouden is de belasting te betalen is, heeft recht van verhaal.”

B) Bepalingen betreffende de derde prejudiciële vraag

Legge del 23 dicembre 2014, n. 190, recante Disposizioni per la formazione del bilancio annuale e pluriennale dello Stato (legge di stabilità 2015), come modificata dalla legge n. 208/2015 [wet nr. 190 van 23 december 2014 betreffende bepalingen voor het opstellen van de jaarlijkse en meerjarenbegroting van de Staat (stabiliteitswet van 2015), zoals gewijzigd bij wet nr. 208/2015]

– artikel 1, lid 644: „[Ten aanzien van eenieder die in Italië, voor zichzelf of voor rekening van, ook buitenlandse, derden, weddenschappen aanbiedt waarbij geldbedragen kunnen worden gewonnen zonder te zijn verbonden aan de nationale totalisator van de Agenzia delle Dogane e dei Monopoli ,] wordt de belasting [...] geheven over een forfaitaire belastinggrondslag ten bedrage van drie maal het gemiddelde bedrag dat wordt ingezameld in de provincie waar de inrichting of het inzamelpunt zich bevindt, zoals afgeleid uit de gegevens die de nationale totalisator heeft geregistreerd voor het belastingtijdvak voorafgaand aan het betrokken belastingtijdvak.”

Legge del 28 dicembre 2015, n. 208 recante Disposizioni per la formazione del bilancio annuale e pluriennale dello Stato (legge di stabilità 2016) [wet nr. 208 van 28 december 2015 betreffende bepalingen voor het opstellen van de jaarlijkse en meerjarenbegroting van de Staat (stabiliteitswet van 2016)]

- Artikel 1, lid 945: „Met ingang van 1 januari 2016 wordt ten aanzien van weddenschappen tegen vaste notering [...] de belasting [...] geheven over het verschil tussen de ingezette bedragen en de uitgekeerde winst [...].”

Korte uiteenzetting van de feiten en van de procedure in het hoofdgeding

- 1 In Italië is de organisatie van kansspelen, waaronder de inzameling van weddenschappen, in beginsel aan de Staat voorbehouden, en moet daarvoor een concessie van de staat en een politievergunning worden verkregen.
- 2 De drie aanbestedingen voor de verlening van dergelijke concessies die de Italiaanse staat respectievelijk in 1999, 2006 en 2012 heeft uitgeschreven, heeft het Hof van Justitie in de arresten ██████████ (zaak C-243/01), ██████████ (zaak C-338/04), ██████████ (gevoegde zaken C-72/10 en C- 77/10), en ██████████ (zaak C-375/14) in strijd met het Unierecht verklaard.
- 3 Stanleybet Malta Ltd (een dochtervennootschap van de in het Verenigd Koninkrijk geregistreerde vennootschap Stanley International Betting Ltd; hierna: „Stanleybet Malta”) die geen concessie heeft, is in Italië actief via datatransmissiecentra (hierna: „DTC”) die in voor het publiek opengestelde lokalen zijn gevestigd. Deze DTC zamelen de gegevens betreffende de boekingen van weddenschappen in via elektronische telecommunicatiemiddelen en sturen deze gegevens door naar Stanleybet Malta, die vervolgens de weddenschapsovereenkomsten met de spelers sluit en beheert.
- 4 Door de vaststelling van een regeling houdende authentieke uitlegging is verduidelijkt dat de belasting op weddenschappen – die in beginsel verschuldigd is door eenieder die, „ook met een concessie, kansspelen en weddenschappen beheert” (artikel 3 van decreto legislativo nr. 504/1998) – niet alleen verschuldigd is door concessiehouders, maar door alle personen die weddenschappen inzamelen voor zichzelf of voor rekening van – ook in het buitenland gevestigde – derden die geen geldige concessie hebben. In het geval van beheer voor rekening van derden, zijn deze derden hoofdelijk gehouden tot betaling van de belasting [artikel 1, lid 66, onder a) en b), van wet nr. 220/2010].
- 5 In deze context heeft Stanleyparma Sas (hierna: „Stanleyparma”), een DTC die in Italië voor rekening van Stanleybet Malta werkzaam is, een naheffingsaanslag ontvangen voor het jaar 2011, waarmee het douaneagentschap dit DTC overeenkomstig die bepalingen heeft aangemerkt als „beheerder voor rekening van derden” van de inzameling van weddenschappen, en dus als belastingplichtige voor de belasting op weddenschappen. Daarnaast heeft zij verklaard dat Stanleybet Malta, als „persoon voor wiens rekening de activiteit wordt verricht” met het DTC hoofdelijk gehouden is tot betaling van deze belasting.

Voornaamste argumenten van partijen in het hoofdgeding

- 6 Stanleyparma en Stanleybet Malta hebben bij de verwijzende rechter beroep ingesteld tegen de naheffingsaanslag en in het kader van dit geding verzocht om aan het Hof van Justitie van de Europese Unie een aantal vragen voor te leggen over de verenigbaarheid van de nationale regeling, zoals die door het douaneagentschap wordt toegepast, met het Unierecht.

Korte uiteenzetting van de motivering van de verwijzingsbeslissing

- 7 De verwijzende rechter merkt op dat aan het Italiaans grondwettelijk hof reeds eerder is verzocht om zich over de grondwettigheid van deze regeling uit te spreken, in het kader van een andere belastingzaak over vergelijkbare naheffingsaanslagen van het douaneagentschap tegen Stanleybet en daaraan verbonden DTC's, die in de betrokken zaak de belastingjaren 2008 en 2009 betrof.
- 8 Bij uitspraak nr. 27 van 23 januari 2018 heeft het Italiaans grondwettelijk hof gesteld dat de litigieuze regeling houdende authentieke uitlegging niet met terugwerkende kracht kon worden toegepast, en heeft het geoordeeld dat de genoemde bepalingen slechts ongrondwettig waren voor zover daarin was bepaald dat DTC's die voor rekening van bookmakers zonder concessie werkzaam zijn, aan de belasting op weddenschappen onderworpen zijn met betrekking tot de aan 2011 voorafgaande belastingjaren. Als gevolg van deze uitspraak kunnen dergelijke DTC's dus met ingang van belastingjaar 2011 rechtmatig aan de belasting op weddenschappen worden onderworpen, en zijn zij met de bookmakers voor wiens rekening zij werken hoofdelijk aansprakelijk voor de betaling daarvan.
- 9 Het Italiaans grondwettelijk hof heeft eraan herinnerd dat met de onderwerping aan de belasting van DTC's die aan bookmakers zonder concessie verbonden zijn, wordt beoogd „[...] dat doeltreffender en doelmatiger wordt opgetreden tegen [kans]spelen die niet in de vorm, op de wijze en onder de voorwaarden van legale en veilige [kans]spelen worden beheerd en uitgeoefend, in het licht van het staatsmonopolie op het gebied van kansspelen [...], de openbare orde, de bestrijding van deelname van minderjarigen aan kansspelen en van infiltratie van de georganiseerde misdaad in de kansspelsector, waardoor tevens wordt gegarandeerd dat het beginsel van fiscale eerlijkheid in de kansspelensector doeltreffender is en ten opzichte van belastingontwijking- en ontduiking een grotere belastinggrondslag en meer inkomsten kunnen worden gegenereerd” (artikel 1, lid 64, van wet nr. 220/2010).
- 10 Volgens de verwijzende rechter worden enkele vraagstukken over de verenigbaarheid van deze regeling met de beginselen van het Unierecht evenwel niet opgelost in dit arrest van het Italiaans grondwettelijk hof.
- 11 Ten eerste stelt deze regeling exploitanten waaraan de Staat een concessie voor het inzamelen van weddenschappen heeft verleend (de concessiehouders) voor

fiscale doeleinden gelijk aan buitenlandse exploitanten zonder concessie, zonder binnen deze laatste categorie onderscheid te maken tussen exploitanten die op onrechtmatige wijze op het grondgebied van de Staat actief zijn, en exploitanten als Stanleybet Malta die volgens de nationale en de Unierechtspraak via DTC's op rechtmatige wijze weddenschappen kunnen inzamelen.

- 12 Meer in het bijzonder moet Stanleybet Malta als gevolg van de litigieuze regeling dubbel belasting betalen (in Malta en in Italië), waardoor inbreuk wordt gemaakt op haar vrijheid van vestiging en het beginsel van vrij verkeer van diensten, aangezien zij wordt benadeeld en gediscrimineerd ten opzichte van nationale exploitanten.
- 13 Bovendien worden DTC's die aan – ook buitenlandse – bookmakers zonder concessie zijn verbonden als belastingplichtige aangemerkt en zijn zij primair gehouden tot betaling van de belasting op weddenschappen omdat zij „beheerders” van de inzameling van weddenschappen zijn „voor rekening van” de bookmakers, volgens de uitlegging die het douaneagentschap momenteel aan de onderzochte belastingregeling geeft, zoals in de naheffingsaanslag waartegen verzoeksters beroep hebben ingesteld.
- 14 Zoals blijkt uit een aantal door de verwijzende rechter aangehaalde uitspraken van Italiaanse rechters, doen DTC's daarbij evenwel niets anders dan gegevens doorzenden naar de bookmaker, die vervolgens rechtstreeks de overeenkomst met de speler sluit en de organisatie van de weddenschap beheert. Het DTC, dat geen partij is bij deze overeenkomst, ontvangt voor zijn activiteit een provisie die uitsluitend op het aantal doorgestuurde boekingen is gebaseerd (en niet op het resultaat of de marges die de bookmaker met de weddenschappen behaalt), en heeft geen enkele organisatorische en beslissingsbevoegdheid ten aanzien van het beheer van die onderneming.
- 15 Dienaangaande heeft het Italiaans grondwettelijk hof geoordeeld dat de betrokken DTC's kunnen vermijden dat zij de belasting op weddenschappen definitief dragen door met de bookmaker een provisie overeen te komen waarbij de kosten van deze belasting zijn inbegrepen.
- 16 De noodzaak van een dergelijk akkoord bevestigt volgens de verwijzende rechter dat vraagtekens kunnen worden gezet bij de betrokken belastingregeling. In dit opzicht lijkt deze regeling als zodanig immers niet de redelijkheid van de heffing van de door de DTC's verschuldigde belasting te kunnen garanderen, aangezien dit afhangt van overeenkomsten die naar hun aard worden beheerst door de sterkste partij, te weten de bookmaker.
- 17 Daar komt nog bij dat, indien Stanleybet de belasting op weddenschappen moet betalen omdat zij hoofdelijk daartoe gehouden is, het DTC het risico loopt dat eerstgenoemde verhaal haalt op grond van artikel 64, lid 3, van D.P.R.600/1973.
- 18 Ten tweede rijst de vraag of er geen sprake is van ongelijke behandeling, aangezien overeenkomstig deze regeling, zoals reeds gezegd, aan de belasting op

weddenschappen zijn onderworpen DTC's die aan – ook buitenlandse – exploitanten van weddenschappen zonder concessie verbonden zijn, maar niet DTC's die verbonden zijn aan exploitanten van weddenschappen die een concessie van de Italiaanse Staat hebben, aangezien de belasting op weddenschappen in dit laatste geval rechtstreeks wordt gedragen door de concessiehouder.

- 19 Hoewel alle DTC's activiteiten verrichten die vergelijkbaar zijn met de diensten van exploitanten van weddenschappen, worden DTC's die voor bookmakers zonder concessie werkzaam zijn dus duidelijk gediscrimineerd, aangezien zij aanvullende fiscale lasten dragen.
- 20 Zodoende worden volstrekt verschillende situaties op dezelfde wijze behandeld, dat wil zeggen de situatie van de nationale concessiehouder en die van het aan de – ook buitenlandse – bookmaker zonder concessie verbonden DTC, aangezien beide verplicht zijn tot betaling van de belasting op weddenschappen, ondanks het feit dat zij qua structuur en activiteit van elkaar verschillen. De concessiehouder verricht immers de ondernemingsactiviteit van exploitant van weddenschappen, stelt de noteringen vast, sluit de overeenkomst met de wedder, draagt de risico's en ontvangt de winst die uit deze activiteit voortvloeit, terwijl het DTC, zoals reeds uiteengezet, louter gegevens verzendt en logistieke ondersteuning verleent.
- 21 Ten derde wordt ten slotte opgemerkt dat de betrokken Italiaanse regeling onlangs is gewijzigd doordat per 1 januari 2016 nieuwe methoden voor de berekening van de belastinggrondslag zijn ingevoerd met het oog op de vaststelling van de belasting op weddenschappen.
- 22 Enerzijds is ten aanzien van de nationale concessiehouder vastgesteld dat de belastinggrondslag niet langer wordt gevormd door het bedrag van de inzet, maar door het verschil tussen de ingezette bedragen en de uitgekeerde winst (artikel 1, lid 945, van wet nr. 208/2015). Daardoor is de belasting op weddenschappen naar haar aard niet langer indirect, gebaseerd op het verbruik van rijkdom door de wedder, maar direct, gebaseerd op de uitoefening van de economische activiteit van bookmaking, aangezien de financiële draagkracht van de bookmaker met de concessie wordt aangesproken.
- 23 Anderzijds is bij deze wet ten aanzien van DTC's die verbonden zijn aan exploitanten van weddenschappen zonder concessie, zoals in het geval van verzoeksters, eveneens met ingang van 1 januari 2016, een forfaitaire belastinggrondslag vastgesteld ten bedrage van drie maal het gemiddelde bedrag dat wordt ingezameld in de provincie waar de inrichting of het inzamelpunt zich bevindt, zoals afgeleid uit de gegevens die de nationale totalisator heeft geregistreerd voor het belastingtijdvak voorafgaand aan het betrokken belastingtijdvak [artikel 1, lid 644, onder g), van wet nr. 190/2014, zoals gewijzigd bij wet nr. 208/2015]. Afgezien van het feit dat de wijziging van de belastinggrondslag belastend en onredelijk is, heeft deze bepaling de oorspronkelijke aard van de belasting op weddenschappen – te weten indirecte

belasting, gebaseerd op het verbruik van rijkdom door de wedder – in werkelijkheid uitsluitend gehandhaafd voor DTC's die verbonden zijn aan bookmakers zonder concessie.

- 24 Daarom vraagt de verwijzende rechter zich af of ook deze recente wijzigingen van de nationale belastingregeling DTC's die verbonden zijn aan buitenlandse exploitanten zonder concessie, zoals verzoekster Stanleyparma, discrimineert ten opzichte van DTC's die verbonden zijn aan nationale concessiehouders en ten opzichte van deze concessiehouders zelf, die daardoor nog meer worden bevoordeeld.
- 25 In deze context legt de verwijzende rechter bijgevolg aan het Hof van Justitie van de Europese Unie drie prejudiciële vragen voor over de verenigbaarheid van de drie omstreden aspecten van de nationale regeling op het gebied van belasting op weddenschappen, zoals hierboven beschreven, met:
- de artikelen 49, 52, 56 en 57 VWEU, omdat deze regeling personen die zich in de situatie van verzoekende partijen bevinden zou beletten om het recht op het vrij verrichten van diensten en de vrijheid van vestiging uit te oefenen, doordat zij ten opzichte van exploitanten van weddenschappen met een concessie en hun tussenpersonen, die dezelfde activiteit verrichten, in een ongunstigere positie worden geplaatst. Met name wordt verwezen naar de rechtspraak van het Hof op het gebied van kansspelen en weddenschappen in de arresten [REDACTED] (zaak C-243/01), [REDACTED] (zaak C-338/04), [REDACTED] (gevoegde zaken C-72/10 en C-77/10) en [REDACTED] (zaak C-375/14);
  - de beginselen van gelijke behandeling en non-discriminatie, met name op belastinggebied, onder verwijzing naar de arresten [REDACTED] (zaak C-42/02), Commissie/Spanje (zaak C-153/08), en [REDACTED] (gevoegde zaken C-344/13 en C-367/13), aangezien deze regeling tegelijkertijd dezelfde normen toepast op verschillende situaties, en verschillende normen toepast op vergelijkbare situaties, waardoor verzoekende partijen ten onrechte worden gediscrimineerd.